

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 940/2016
21.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душанка Давидов, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Здравко Војиновић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2314/15 од 28.10.2015. године, у седници одржаној 21.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2314/15 од 28.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 10548/12 од 20.03.2015. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да му исплати износ од 225.402,99 динара на име укупног задужења месаре „ВВ“ и износ од 129.854,33 динара, на име разлике у неплаћеним износима евидентираним путем фискалне касе и уплаћених дневних пазара, све са законском затезном каматом почев од 01.11.2011. године па до исплате. У преосталом делу којим је тражио да се тужени обавеже да му на име измакле добити, од 25.09.2010. године па до дана престанка рада месаре исплати износ од 29.544,00 динара и износ од 112.951,41 динара, на име претпостављеног промета фискалне касе, све са законском затезном каматом почев од 01.11.2011. године, до исплате, одбијен као неоснован тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 164.314,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2314/15 од 28.10.2015. године, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 10548/12 од 20.03.2015. године, тако што је одбијен тужбени захтев у усвојеном делу, па је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 215.632,58 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су се договорили да тужилац, као млад и без искуства отвори СЗР – месару у кући туженог, а да му тужени као искусни месар у томе помаже. Тужилац је 07.07.2010. године, регистровао предузетничку радњу СЗР месара „ВВ“, након чега је 03.08.2010. године, са Националном службом за запошљавање, закључио уговор по ком му је исплаћена субвенција за запошљавање у износу од 160.000,00 динара. Тужени је по међусобном договору помагао тужиоцу око свих послова набавке, продаје, наплате робе и уплате дневног пазара без било какве накнаде и учешћа у остварном профиту. Месара је почела са радом у августу месецу и најпре су у њој радили само тужилац и тужени, а затим је примљена и радница ГГ која је радила до затварања месаре 13.11.2010. године. Пазар од продате робе из месаре је свакодневно узимао тужилац. Прва количина меса уз одложено плаћање је набављана од кланице „ДД“ из ..., која је потом одбила да даље испоручује месо за месару, пошто јој није плаћено. Након тога је тужени помогао тужиоцу да месо набави од „ЂЂ“ ... и упозорио га да мора уредно да плаћа преузето месо након продаје, а о томе је обавестио и тужиочеве родитеље. У том периоду, тужени је чуо да тужилац иде по кафанама и коцкарницама, па је преузео руковођење месаром и сам носио и уплаћивао део дневног пазара у банку код које је месара имала отворен рачун, а део новца од пазара је трошио за плату радници и друге потребе месаре. Ова кланица је у октобру престала да месару снабдева месом због дуговања. Тужилац је 13.11.2010. године, изнео фискалну касу из месаре и одјавио је, а није сачинио завршни рачун, нити платио порез на приход. Фирма „ЂЂ“ из ... је покренула поступак ради наплате испоручене робе месари „ВВ“, који поступак је у прекиду до правноснажног окончања ове парнице. Налазом и мишљењем судског вештака утврђено је поред осталог, да је од добављача „ЂЂ“ у периоду од 25.09.2010. године до затварања месаре, испоручена роба која није плаћена у износу од 198.536,59 динара, плус обрачуната законска затезна камата од 26.866,40 динара, те да разлика у неплаћеним износима преко фискалне касе и уплаћених дневних пазара за период пословања радње (од 25.09.2010. до 13.11.2010. године) износи 114.943,21 динар, плус обрачуната законска затезна камата од 14.911,12 динара.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца на основу чланова 154. и 155. Закона о облигационим односима, са образложењем да је дуговање у месари настало у периоду када је вођење ове радње преузео тужени који је због тога у обавези да му плати износ од 225.402,99 динара на име укупног задужења месаре према добављачу меса, и износ од 129.854,33 динара, на име разлике између наплаћених

и евидентираних износа преко фискалне касе и уплаћених дневних пазара, а у преосталом делу је одбио његов тужбени захтев.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца у усвојеном делу.

И по оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд закључио да је тужилац, као власник месарске радње, био одговоран за њено пословање у складу са законом, а тиме и за обавезе плаћања робе – меса набављеног од добављача, у ситуацији када није утврђено да су парничне странке овај посао у месари обављале заједнички – у ортаклуку и уз зараду туженог, који је напротив помагао тужиоцу без накнаде. Осим тога, није утврђено да је тужени противно његовом овлашћењу наручио месо од добављача „ЂЂ“, нити да је присвојио неки новчани износ, да би постојала његова одговорност за насталу штету, па је правилан закључак другостепеног суда да тужилац (на коме је лежао терет доказивања) није доказао да је тужени одговоран за насталу штету.

Ревизијом тужиоца којом се истиче да је по становишту другостепеног суда власник радње одговоран за њено пословање, не доводи се у сумњу правилна примена материјалног права. Ово из разлога што би тужени одговарао тужиоцу, као послодавцу, за штету коју је на раду или у вези са радом, проузроковао намерно или крајњом непажњом у смислу члана 163. став 1. тадашњег Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 и 61/05), а што у овом случају није утврђено.

Правилно је одлучено о трошковима поступка на основу чл. 165. став 2, 154. став 1 и 155 ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић